

מי שאמר פרק שלישי נזיר

יא א מיי פ"ו מהלכות
מירות הלכה טו [טו]
ופה שם ה"ל י"ט ע"ש
כ"מ:
יב ב מיי פ"ז שם הלכה
ט:

פ"י הרא"ש

טמא עצמו: ופרע קלי
המעיבה. כמו ופרע ראש
האשה. שנהלה מתחתיו
שהסיר את מעוית השירה
אלא מצי לומר כגון
שנכנס לבית הקברות שנג
והתרו בו לצאת. דאמרנן
בשבתות כי גמירי שהיה
(בארלם) [באונס] הוא
דגמירי: קרבן טומאה הוא
דלא מייתי אבל גילוח
בעלת. מולא קתני אינו
נגלה דהוה רבותא טפי:
מה משק קאמר. כלומר
כיון דהנא אינו מביא
טומאה ממילא ידענא
דאינו מגלח דהא הוא
הלא: תנא ז' וכל מייל.
כל דבר שתלוי בטוהרת ז'
הדיני תגלחת קרבן: אן
לי אלא ימי טומאה. פ"י
טומאה תת שאין עולין לו
מן המנין דכתיב והימים
הראשונים יפלו וכ"ש
שאין ימי טומאתו עולים:
ימי חטופי מנין אם נהלט
בצערת בימי נזירותו:
ימי חטופו מגלח ומביא
קרבן לצערתו: תאמר בימי
חטופו שאין כפול בהם
את הקודמים. והא לוכא
למימר דהיא טפה בליף
במנין דא שיהיה סותר
הקודמים. דא אמרין
לקמן פ"ג מינין דף
[דף] [וטמא טוהרת אין תגלחת נזיר
טומאה טוהרת אין תגלחת
טומאה טוהרת אין תגלחת
טומאה צרעת טוהרת:
אמרת ומה נזיר בקבר
שערו ראוי לתגלחת
נזיר מאי לאו לתגלחת
מבוא. כלומר טפה בליף
לסוף ז' דכיון נזיר שנטמא
ומחמת שיש לו דין נזיר
אחר לענין תגלחת כיון
נזיר: לא לתגלחת טוהרת.
ששער ראוי להתגלח
אחר שישלים בני טוהרה
וכ"ז אינו מגלח אפי"ה
אינו עולים ימי חטופו
שאין שערו ראוי לתגלחת
נזיר אלא לתגלחת צרעתו
שהוא טעון העברת שער
קודם שיחליט למנות נזיר

אלא כגון שנכנס בשירה תיבה ומגדל. מחילת כניסתו במקום
טמא כתיבה ולא לקי אכניסה א [אלא] כי מתרין ציה שילה
בשירה וכ"ו פרע לו עליו המעיבה מספקא ליה דלמא [לא] צעי
שהיה או דלמא ל"ש דכל היכא דאירעה טומאה התם צעי שהיה:
ובא חבירו ופרע מעליו המעיבה.

דווקא צאונס דאי מרלונו אי
נמי אם הוא עצמו פרע כי הלי גוונא
לא איבער לן אי צעי שהיה דפ"ב
דשנעות (דף יז.) קאמר אהן צעיא
דנזיר טמא או דלמא צאונס גמירי
לה שהיה ל"ש צחוק ול"ש צפניס:
הגה"ה טעון גילוח או אין טעון גילוח.
פ"י מגלחת טומאה דקרבן ודאי לא צעי
ויטהר טומאה דקרבן ודאי לא צעי
דמתן צמתי דמיטעיה קרא לקמן
אבל בתגלחת מספקא ליה אי צעי
נגלה בלא קרבן טומאה או לא דלא
צעי גילוח בלא קרבן: הגה"ה אבל
מגלחת של טוהרה ודאי צעי כשימנה
מירות של טוהרה יגלה ויציא קרבנות
טוהרה כיון נזיר טוהר:

קרבן טומאה הוא דלא מייתי.
דמיטעיה קרא לקמן (דף יז.)
הא גלומי צעי מדלא קאמר ואינו
מגלח צעיעי שלו: **מה** טעם קאמר.
כלומר כיון דמתן אינו מביא ממילא
ידעין דאינו מגלח דהא צהא תליא
דהפקוקים קרובים זה לזה אע"ג
דגילוח ציוס ז' וקרבן טומאה ציוס
שמיני משמע ליה דכיון דאינו מביא
קרבן טומאה דאינו מגלח:

הא לתגלחת זה וזה שוין. פירוש
תגלחת טומאה מדלא תנא זה
מגלח זה אינו מגלח: **תנא** שביעי
שצ"ו וכו' מיירי. וכיון דתנא צעיעי שלו
עולה זה מן המנין היינו משום שאינו
מביא קרבן וממילא ידעין דאינו
מגלח כיון דאינו מביא קרבן:
ימי טומאה שאין עולין זה מן המנין.
פירוש כשנטמא צמת שהרי אם
מנה צטורה כמה ימים ונטמא סותר
אפילו מנין הראשון דכתיב והימים
הראשונים יפלו וכ"ש [צאונס] ימים אין
עולין לו כדכתיב וכפר עליו וגו' והיינו

כשיטהר וקדש ראשו ציוס ההוא שיתחיל מנין מירות טוהרה: ימי
חלוטו. שישב מחוק למחנה והחליטו ומנה מקצת מירות שקבל עליו
קודם שנטערע ושב נרפא וגילח לזרעתו מנין שיחזור למנות להשלים
מירות למנין שמונה קודם זרעת ומימי צעמי חלוטו לא יעלו לו מן
המנין מירות אבל ימי הסגר דודאי* עולין לו לפי שאין זקוק לגלח
כמו מוחלט ואין [ג] [נמשכן] ימי טומאה כמו מוחלט: הגה"ה **אף** ימי
הצ"ו. שין לימי טומאתו [ד] דאין עולין למירות ה"ג ימי חלוטו
אין עולין לו למירותו: **לא** אם אמרת בימי טומאתו שכן מבבטל ב' ויהא
את הימים הקודמים. כדכתיב והימים הראשונים יפלו וא"ת והיא
גופא מלך צהאי דינא דימי חלוטו יצטלו הקודמים וי"ל דאיכא מיעוטא
לקמן צפ' שלשה מינין (דף מד.) על טומאתו סותר ואינו סותר על
תגלחת הכי נמי ינועטו וינימא דאינו סותר על החלטו: **נזיר** בקבר
ששער ראוי לתגלחת. ודמי לנזיר אין עולין לו מן המנין ימי חלוטו
שאין שערו ראוי לתגלחת ולכן לא דמי [לנזיר] לא כל שכן שאין
עולין לו מן המנין: **מאי** דאי תגלחת דטומאה [לא תגלחת דטהרה].
והכי קאמר [ומה נזיר בקבר] ששער ראוי לתגלחת שיער שעלי
אין עולין ימי חלוטו שאין שערו עומד לתגלחת לנזירות טוהרה

אלא היכי דמי שחילתא דרצא: כגון שנגנס בשירה סיבה ומגדל.
צצית הקצרות שמפסיק צינו לצין הטומאה [ונזיר] בעורו בשירה
שהוא טוהר ואח"כ צא חצרו ופרע את המעיבה [ז] שהוא מחמיו
שהיתה השירה מעל ראשו: ה"ג כי גמירי שהיה צפניס אבל אצראי

לא. כי גמירי שהיה כשנטמא צצית
המקדש [ז] צפרק ידעיות הטומאה
נטמא צצית המקדש ושהה כדי
השתחיה חייב: **אלא** אצראי. כגון
צצית הקצרות לא צעי שהיה וכוין
שפרע מתחמיו את המעיבה אע"ג
דלא שהה חייב: או דילמא לא אצראי
דהכא והכא צעי שיעור [ז] כדי
השתחיה. מיקו: צעי רב אשי נזר
והוא צצית הקצרות טעון גילוח. ציוס
השביעי שלו או לא: קרבן טומאה
הוא דלא מייתי. משום דלא מייתי
קרבן אלא מאן דנטמא ליה למירותיה
אבל גילוח צעי: מה טעם קאמר.
[ה] אינו מביא קרבן [ו] לפי שאינו

מגלח: מאי לאו הא לתגלחת זה וזה
שוין. דזה חיה מגלחין צעיעי שלהן:
לא לתקום זה וזה שוין. וכדרי ויחזן
לעילי: ליטנייה סנא צעיעי שלו וכל
מילי. וידהכי משמע צעיעי שלו עולה

לו מן המנין לפי שאינו מביא קרבן
ומה טעם אינו מביא קרבן לפי שאינו
טעון גילוח טומאה צ' חיה אין צעיעי
שלו עולה לפי שיש לו לגלח צעיעי
ולהקריב קרבן צשמני ומחמתו יוס
שמקריב קרבן חל עליו מירות כדכתיב
(במדבר ו) וכפר עליו מאשר חטא על
הנפש וקדש את ראשו ציוס ההוא
[ודמשמע מחמתו יוס ואלכן מירות
דטהרה: ס"ח אין לי. שלא יהו עולין
לו מן המנין: **אלא** ימי טומאתו.
כדכתיב והיזר לה' את ימי מזור וקדש
את ראשו ציוס ההוא דמשמע מחמתו
היוס ואלכן ששצ"ו קרבנותיו
[ט ט] יתכפר ויתחיל למנות לימי נזרו:
ימי חלוטו מנין. שאם נטרע צימי
מירותו והחלטו שלא יהו עולין למנין
מירותו: [ז] מה ימי טומאתו מגלח.
תגלחת טומאה ומביא קרבן צפריס:
אף ימי חלוטו. דכתיב וכנס המטהר

את צגדיו וגלח את כל שערו [ויקרא ה] וכתיב [שס] וציוס השמיני יקח שני
ככשים וגו' אין עולין לו: שכן מצטל צהן את הקודמין. כדכתיב והימים
הראשונים יפלו: **סאמר** צימי חלוטו שאין מצטל צהן את הקודמין.
כגון צנזירות מרובה כדלקמן צפרק כהן גדול ומזיר (דף נז.) תנן לה
והואיל ואינו מצטל את הקודמין יהו עולים לו ימי חלוטו מן המנין:
אמרס ומה נזיר בקבר. נזיר והוא צצית הקצרות ששער ראוי כ':
מאי לאו סגלחת דטומאה. דכיון שהיה ושנה ועבל מגלחין אותו וש"מ
דטעון גילוח והכי משמע מה נזיר בקבר ששער ראוי לתגלחת ב' ז'
אין עולין לו מן המנין ימי חלוטו שאין שערו ראוי לתגלחת טומאה
אלא לתגלחת זרעת לא כל שכן דאין עולה לו: לא סגלחת דטהרה.
ששם לא נכנס לקבר א"כ נכנס לקבר ונטהר ואח"כ השלים ימי נזרו
שהוא טעון גילוח לסוף שלשים דהכי משמע ששער ראוי לתגלחת
טהרה שאין מגלח תגלחת טומאה אלא תגלחת לסוף [ז] מיירי [ואבל
צימי חלוטו] ואינו מגלח תגלחת טוהרה אלא תגלחת זרעת לסוף ז':
דאי

עומד להתגלח לכי ישלים מירות טוהרה שהרי אינו מגלח צעיעי
שהרי זקוק לגלח לכשימסרפא מנרעתו לא כל שכן שאין עולין לו:
ימי

(א) לקמן מג"ג (ב) לקמן מג"ג (ג) לקמן מג"ג.
(ד) שבתות י"ד: (ה) וי"א.
(ו) במדבר ו' (ז) במדבר
ו'.

נוסחת הריב"ן

[א] וזכר [ב] המעיבה מעל
הקבר שהוא כ': [ג] כדמתן
צפרק: [ד] (כדי) לתאם ככ"י:
[ה] מיי א"ו כ': [ו] קרבן
טומאה: [ז] וכל מילי דטמא
שער שביעי שלו כ': [ח] ציוס
הוא ומנה מחמתו היוס
ואלכן: [ט] ומתכפר לו יתחיל:
[י] (מה ימי טומאתו כ' אין
עולין לו) לתאם ככ"י ומת"ד:
מה לצבנת ימי טומאתו און
עולין לו שכן מצטל צהן:
[כ] לתגלחת טומאה לסוף ז':
[ל] לסוף ז' מיירי: [מ] תאמר:
[נ] ש"ט:

הגהות הב"ח

(א) ישי"ד ד"ה מה טעם
קאמר. מה טעם אינו
מביא: (ב) ד"ה אלא ימי
וכי: שצ"ו קרבנותיו
והתכפר יתחיל למנות:

גליון הש"ס

ג"ה אין לי אלא ימי
טומאתו. פ"י לקמן דף ט'
ט"א:

הגהות מהר"ב

[א] תוב"ד ד"ה אלא וכי'
ולא לקי אכניסה וכי כ"ל:
[ב] ד"ה ימי טומאה שאין
עולין לו מן המנין וכי'
כדכתיב והימים הראשונים
יפלו וכי' שצ"ו שצ"ו מלח
שאזתן נמחק וי"ב שמנין
אזתן כ"ל: [ג] בא"ד לפי
שאין זקוק לגלח כמו
מהחלט ואין נחשב מלח
נחשב נמחק וי"ב שיה
כ"ל: [ד] ד"ה אף ימי
חלוטו שוין לימי טומאתו
דאין. מלח דאין נמחק וי"ב
מה ימי טומאתו אין כ"ל:

הגהות התוספות

1. מירות בשירה כ' נמחק
וי"ל משניה כשפרע מעליו
המעבידה. 2. מירות שאלא
ויטהר נמחק וי"ל ששטהר.
3. צ"ל ושימנה. 4. צ"ל
ודאי. 5. צ"ל ואין למנותו.

מי שאמר פרק שלישי נזיר

י.ח.

עין משפט
נר מצוה

(6) ליל ת. ח. א. (3) [כחמת
כ. א. כחמת (7) ט. א. כחמת
ל. א. כחמת (8) [ויקרא ד. א.
ל. א. כחמת (9) [ויקרא ד. א.
ל. א. כחמת (10) [ויקרא ד. א.]

גופות הריב"ן

דליון: [3] מיריות אלו
[4] [5] [6] [7] [8] [9] [10] [11] [12] [13] [14] [15] [16] [17] [18] [19] [20] [21] [22] [23] [24] [25] [26] [27] [28] [29] [30] [31] [32] [33] [34] [35] [36] [37] [38] [39] [40] [41] [42] [43] [44] [45] [46] [47] [48] [49] [50] [51] [52] [53] [54] [55] [56] [57] [58] [59] [60] [61] [62] [63] [64] [65] [66] [67] [68] [69] [70] [71] [72] [73] [74] [75] [76] [77] [78] [79] [80] [81] [82] [83] [84] [85] [86] [87] [88] [89] [90] [91] [92] [93] [94] [95] [96] [97] [98] [99] [100]

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה לעולם וכו'
(ב) רש"י ד"ה לעולם וכו'
(ג) רש"י ד"ה לעולם וכו'
(ד) רש"י ד"ה לעולם וכו'
(ה) רש"י ד"ה לעולם וכו'
(ו) רש"י ד"ה לעולם וכו'
(ז) רש"י ד"ה לעולם וכו'
(ח) רש"י ד"ה לעולם וכו'
(ט) רש"י ד"ה לעולם וכו'
(י) רש"י ד"ה לעולם וכו'

הגהות מהר"ב

א. רש"י ד"ה כגון שנטמא
וכי חזר ונטמא ביום ז'
דטומאה וכו'. י"ב ע"י
א"ב: [1] [2] [3] [4] [5] [6] [7] [8] [9] [10] [11] [12] [13] [14] [15] [16] [17] [18] [19] [20] [21] [22] [23] [24] [25] [26] [27] [28] [29] [30] [31] [32] [33] [34] [35] [36] [37] [38] [39] [40] [41] [42] [43] [44] [45] [46] [47] [48] [49] [50] [51] [52] [53] [54] [55] [56] [57] [58] [59] [60] [61] [62] [63] [64] [65] [66] [67] [68] [69] [70] [71] [72] [73] [74] [75] [76] [77] [78] [79] [80] [81] [82] [83] [84] [85] [86] [87] [88] [89] [90] [91] [92] [93] [94] [95] [96] [97] [98] [99] [100]

הגהות הרוממות

1. תיבת משביעי נמקח.
2. ז"ל טלהו.

דאי סלקא דעתך תגלח טומאה ימי חלוטו מי לא צעי סגלח.
והכתיב וככס המטוה את בגדיו וגו' (א) וההוא דינא דקא מיימי ומה
נזיר בקבר כו' היכי קאמי וזהו זה וזה ראוין לתגלח: לעולם אימא
לך תגלח טומאה אלוין שהיה וטבל וטבל מתגלח בשביעי שלו והאי

(א) דקא פריך ימי חלוטו שאין שער
לרזי לתגלח בתגלחת דמירות קאמר
דלילו נזירות בקבר כשהוא (ב) מגלח
מעשיו מתגלח על נזירות אצל נזיר
מזרע כשמתגלח תחילה מתגלח על
שנתרפא מזרעו והכי קאמי ימי
חלוטו שאין רזי לתגלח טומאה
דנזיר אלא לתגלח דזרעו לא כל
שכן שאין עולין מן המנין דמירות
דטהרה ולעולם אימא לך היכא דזרע
והוא צבית הקצרות טעון גילוח
דטומאה: **הא שמע ובי יומה מה עליו**
כפסע פתאום כטוה טעמא נזיר:
נזיר צביר: (ג) טעמא טעמא מתחילת
[4] נזירות: אינו דין כו'. (א) [5] מלקטני
ולפטור את הנזיר בקבר שאין טעון
העצרת שער שמע מינה דלחין טעון
גילוח (ד) שער ש"מ: אלא (ה) טמא
שנו שביעי שלו: שטובל בו עולה לו
מן המנין דהואיל הו"ל אינו צר קרבן
מתחיל למנות מבו ביום: **ונזיר טוהר**
שנטמא אין שביעי שלו עולה לו מן
המנין: דלחין לו טהרה עד יום שמיני
[6] שמיני קרבנותיו כו': דמיא וקדש
את ראשו: שיתחיל למנות לענין
נזירות ביום הצאת קרבנותיו שהוא
שמיני כדכתיב: (ז) ויום השמיני יביא שמי
תוריס: **זיום סגלחטו:** שהוא שביעי
כדכתיב וגילה (ח) את ראשו ביום
טהרתו ביום השביעי יגלחטו: והא דתנן
נזיר שנטמא כו' מאן סגלח: ומשביע להו
טומאות הרבה והאי לא מיימי עלייהו
אין קרבן אחד: אמר רב חסדא ר'
יוסי צביר יהודה היא: דלמך נזירות
טהרה משביעי שהוא יום תגלחתו
חיללא עלייה: **ומשכחת לה:** דמיהו
טומאות הרבה: **כגון שנטמא:** ומנה
שעה כרי להוה [9] עליה בשלישי
ובשביעי א: וחזר ונטמא ביו' ז' דטומאה
אחריתי איקרי והואיל וטבל בו ביום
אבל בקרבן אינו חייב אלא אחד שכל
זמן שלא יתה שעה שראויה להביא
קרבן שעדיין לא הגיע ליום ח' אינו
חייב אלא קרבן אחד אבל אם נטמא

וחזר ונטמא בשביעי לא חל
עליו טהרה כלל (א) ומני ט'
לא משכחת לה דמיקרי טומאות הרבה ולא ליחייב אלא קרבן אחד
דאי אמרת משכחת לה כגון שנטמא בשביעי וחזר ונטמא בשביעי
ז' אינו חייב אלא קרבן אחד לטוף ימי טהרתו כיון דנזירות דטהרה
לא חיללא עליה עד יום שמיני כולה חדא טומאה אריכתא היא
ולכא זהו טומאות הרבה. ואי אמרת כגון דנטמא [10] בשמיני והויין
להו טומאות הרבה הא נמי לא מיתרבתא דלא יביא אלא קרבן
אחד דאי אליבא דרבי כיון דנטמא יום שמיני שעה שראויה
להביא זה קרבן נחייב על כל לאחד. הילכך לא מיתוקמא
מאלא כרבי יוסי צביר יהודה ש"מ: **מאי טעמא דרבי:** דלמך
לא חיללא עליה נזירות טהרה עד יום הצאת קרבנותיו: **דאמר**
קרא ופך עליו מאשר חטא על הנפש וגו': [11] דמשמע אימתי וקדש
את ראשו שיתחיל למנות בו בזמן שכיפר עליו דהיינו בשמיני [12]

טרה כר חשיב ליה טומאה אחריתי ולא הוה כנטמא בשביעי דהיינו
ודאי טומאה אריכתא היא דלכתי לא חל עליה נזירות טהרה ומכל
מקום פוטר ענמו מקרבן טומאה אחר כיון שנטמא בשביעי ולא
י"א שעה אחת ליום שראוי הוא להביא קרבנות דהיינו ביום שמיני:
דאי רבי: דלמך דלחין מתחיל למנות נזירות טהרה עד יום
שמיני כולה? טומאה אריכתא היא דלא נראה עדיין להתחיל
נזירות והוי כאלו נטמא בשביעי ואמאי קרי ליה טומאות הרבה
ואי דנטמא בשמיני כו' כיון דלא לשעה שראוי להביא קרבנותיו
והוי כנטמא אחר הצאת קרבנותיו דודאי לריך להביא קרבן
טומאה אחר: **דברתיב מאשר חטא על הנפש:** וכתיב כההוא
קרא לאלתר וקדש ראשו ביום ההוא פ"י ביום שכיפר עליו דהיינו
בשמיני: **אם בן יאמר קרא וקדש את ראשו:** ופשיטא דלשמיני
דקיימין ציה איירי ביום ההוא למה לי אם אינו ענין לשמיני
מנהו לשביעי דלייתור למשדי לשביעי:

ורבי

ימי חלוטו מי לא בעי תגלחת. כסוף ימי חלוטו כדכתיב וככס
המטוה את בגדיו וגלח את כל שערו אצל תגלחת דטהרה לית
ציה כמזרע דגם תגלחת שניה שמגלח אחר ימי ספרו מתוך טומאה
הוא מגלחה שגם צימי ספרו מטמא אדם כמגע: **לא תגלחת טומאה**
דנזירות קתני. כלומר לעולם אימא

לך תגלח טומאה ודקאמרת דצימי
חלוטו נמי איכא תגלחת דטומאה לא
תגלחת דמירות קתני דנזיר בקבר
לרזי שער לתגלחת מחמת נזירות
וצימי חלוטו לא צעי תגלחת דטומאה
מחמת נזירות אלא מחמת זרעו והו
אין שייך לנזירות כלל הילכך לא יעלו
לו ימי לנזירות: **בטהור שנטמא**
הכתוב מדברי: כלומר שמתחיל למנות
נזירות צטהרה ואחרי כן נטמא
כדכתיב והימים הראשונים יפלו:
ולפטור את הנזיר בקבר שאין טעון
העצרת שיער והבאת ציפיריו: והוא
הדין דממעט ליה מאשך דכתיב כההוא
עניינא והיינו דקאמר כמתי' נזיר
בקבר אינו מציל קרבן טומאה
דמעטיה קרא כדדרשין הכא:
והלא דברים ק"ו: פירוש אי לא
מעטיה קרא ומה טוהר
שנטמא טעון כו' כלומר שטומאתו
הזקיפתו לכך כל שכן היכא דנטמא
מתחילתו שנטמא צימת שהזקיפתו
טומאתו לכל מ"ל וטמא ראש נזיר
מיותר דמאי למימר וכי ימות מת
[עלין] כפסע פתאום וגלח ראשו:
ביום הבאת קרבנותיו: דכך כתיב
בקרא ביום השמיני יביא שמי
תוריס וכי וכפר עליו מאשר חטא על
הנפש וקדש ראשו ביום ההוא שמיני
ביום שמיני שהוא הצאת קרבנותיו
כדמפרש לקמן בסמוך:

ביום תגלחתו: הכמוז מדכר דהיינו
בשביעי כסמוך מפרש
טעמא: **והא דתנן:** פ"י קמא דכריתות
(ב) [13] **משביעי הוא דהיינו:**
משביעי שמתחיל למנות נזירות
משביעי: **ומשכחת לה טומאה**
הרבה: כגון שנטמא ביום שביעי
וחזר ונטמא בשביעי לטוף שביעי אחר
שעה ושנה וטבל דמיר דטהרה שיום
חל עליו כזאתו יום נזירות טהרה שיום
שביעי הוי ממנין שלשים כי נטמא
ביום שביעי כיון דחל עליה נזירות

טהרה כבר חשיב ליה טומאה אחריתי ולא הוה כנטמא בשביעי דהיינו
ודאי טומאה אריכתא היא דלכתי לא חל עליה נזירות טהרה ומכל
מקום פוטר ענמו מקרבן טומאה אחר כיון שנטמא בשביעי ולא
י"א שעה אחת ליום שראוי הוא להביא קרבנות דהיינו ביום שמיני:
דאי רבי: דלמך דלחין מתחיל למנות נזירות טהרה עד יום
שמיני כולה? טומאה אריכתא היא דלא נראה עדיין להתחיל
נזירות והוי כאלו נטמא בשביעי ואמאי קרי ליה טומאות הרבה
ואי דנטמא בשמיני כו' כיון דלא לשעה שראוי להביא קרבנותיו
והוי כנטמא אחר הצאת קרבנותיו דודאי לריך להביא קרבן
טומאה אחר: **דברתיב מאשר חטא על הנפש:** וכתיב כההוא
קרא לאלתר וקדש ראשו ביום ההוא פ"י ביום שכיפר עליו דהיינו
בשמיני: **אם בן יאמר קרא וקדש את ראשו:** ופשיטא דלשמיני
דקיימין ציה איירי ביום ההוא למה לי אם אינו ענין לשמיני
מנהו לשביעי דלייתור למשדי לשביעי:

טרה כר חשיב ליה טומאה אחריתי ולא הוה כנטמא בשביעי דהיינו
ודאי טומאה אריכתא היא דלכתי לא חל עליה נזירות טהרה ומכל
מקום פוטר ענמו מקרבן טומאה אחר כיון שנטמא בשביעי ולא
י"א שעה אחת ליום שראוי הוא להביא קרבנות דהיינו ביום שמיני:
דאי רבי: דלמך דלחין מתחיל למנות נזירות טהרה עד יום
שמיני כולה? טומאה אריכתא היא דלא נראה עדיין להתחיל
נזירות והוי כאלו נטמא בשביעי ואמאי קרי ליה טומאות הרבה
ואי דנטמא בשמיני כו' כיון דלא לשעה שראוי להביא קרבנותיו
והוי כנטמא אחר הצאת קרבנותיו דודאי לריך להביא קרבן
טומאה אחר: **דברתיב מאשר חטא על הנפש:** וכתיב כההוא
קרא לאלתר וקדש ראשו ביום ההוא פ"י ביום שכיפר עליו דהיינו
בשמיני: **אם בן יאמר קרא וקדש את ראשו:** ופשיטא דלשמיני
דקיימין ציה איירי ביום ההוא למה לי אם אינו ענין לשמיני
מנהו לשביעי דלייתור למשדי לשביעי:

ורבי

יג א מ"י פ"ו מהל'
מזרות הלכה ג'
יד ב מ"י שם הלכה ח'
מז ג מ"י שם הלכה ז'
מז ד מ"י שם הלכה ט'
וע"ש כ"מ:

תורה אור השלם

1. וכי ימות מת עליו
בפתע פתאום וטמא ראש
נזיר וגלח ראשו ביום
ספורו ביום השביעי
וגלחטו: במדבר ו ט'
2. ועשה הבקן אתו
לחטאת ואתו לעלה
ובפר עליו מאשר חטא
על הנפש וקדש את
ראשו ביום ההוא:
במדבר ו יא

מוסף רש"י

וקדש את ראשו. לנזירות
טהרה שיה (ברכות ב.ב.)

פ"ה הרא"ש

טורה: מה טוהר שנטמא
ובי אפי' שיתחיל היה
טוהר כ"ש טמא שקבל
עליו נזי' טומאה: ביום
הבאת קרבנותיו. דהיינו
יום ח' או מתחיל קדש
ראשו והיינו גידול שער
לנזירות טוהר דכתיב
קדש יהיה גידול פרע: רבי
יוסי ברי יהודה אומר ביום
תגלחתו. היינו ביו' ולקמן
מפרש טעמיהו: מני ז' ה'
ב"י יהודה [ד"ה] דאמר נזיר
טהרה מו' הוא דחיללא.
הלכך קרי ביה טומאות
הרבה כי כבר התחיל
למנות נזירות טוהר ומי
אינו מביא אלא קרבן א'
דכיון דעדיין לא יצאת
שעה שראוי להביא בה
קרבן אבל לרבי דאמר נזי'
דטהרה לא חיללא עד ח'
אם נטמא בו' חדא טומאה
אריכתא היא ואם נטמא
בחי' הרי יצאת שעה שראוי
להביא בה קרבן וב'
קרבנות בעי למיחי:
(ה) אייתי וקדש את ראשו
בזמן שפכו. כלומר בזמן
הראוי לכפרה אף אם לא
כפר: א"כ לימא קרא וקדש
את ראשו. ותו לא וממילא
ידענא דאוכפר קאי:

(6) נראה דכן היה ניקוחו נגמ'